

Fordelingsnævnet

Indenrigsministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
1218 København K
Tlf.: 33 92 33 80

X Kommune

6. maj 1996

X

2. økonomiske kontor

1425-9/1995

c:\cw\ban

Vedrørende klage fra X Kommune over manglende fordeling
fra Y Kommunes side vedrørende Selskab 1 (S1)

Sagens baggrund.

I brev af 24. april 1995 har X Kommune klaget til Forde-
lingsnævnet over et afslag, som Y Kommune har meddelt
X Kommune på en anmodning om andel af den kommunale andel
af selskabsskatten for S1 for
skatteåret 1994-95.

Den kommunale andel af selskabsskatten for S1 udgjorde for
dette skatteår 583.000 kr.

S1 driver virksomhed i ni andre kommuner. Seks af disse
(a , b , c , d , e , f og X) har anmeldt
krav om andel over for Y Kommune, der som hjemstedskommu-
ne skal forestå fordelingen. I januar 1995 meddelte Y
Kommune disse kommuner, at der ikke skulle foretages forde-
ling. X Kommune er som den eneste kommune gået videre med
sagen. De øvrige fem kommuner har ikke påklaget Y Kommu-
nes afgørelse.

Uenigheden mellem X og Y Kommuner går på, om S1 i
kommuneskattelovens forstand kan siges at drive virksomhed i
X Kommune.

1078

Y Kommune mener, at dette ikke er tilfældet og henviser til, at selskabets virksomhed vedrører befordring af gods på land. Ifølge kommuneskattelovens § 10, stk. 3, 2. punktum, gælder der den særregel, at virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses drevet i hjemstedskommunen (transportreglen). Det vil i den foreliggende sag sige Y Kommune.

X Kommune mener derimod, at selskabets aktiviteter i X Kommune er af en sådan karakter, at selskabet ikke kan falde ind under transportreglen.

Kommunen har indledningsvis givet en generel beskrivelse af S1's virksomhed, hvoraf fremgår, at S1 er en konkurrent til postvæsenet på erhvervssiden, og at S1 for regnskabsåret 1993 havde en omsætning på kr. 206.661.142, hvoraf X Terminalens andel androg kr. 57.088.301. X Kommune gør specielt opmærksom på, at terminalens (Y Kommune) omsætningsandel kun andrager 5,4% af den samlede omsætning.

Selskabets bogholderi- og regnskabsfunktion for hele Danmark varetages af X-afdelingen. Til varetagelse af blandt andet denne opgave er der i X ansat 45-50 heltidsansatte alene i administrationen.

Over for Y Kommunes påberåbelse af transportreglen har X Kommune givet udtryk for den opfattelse, at den erhvervsmæssige aktivitet, der drives af S1, ikke omfattes af bestemmelsen "virksomhed ved transport af personer eller gods på land".

Kommunen har herved henvist til, at S1 alene foretager formidling af transport, idet S1 ikke ejer egne biler.

S1 primære arbejdsopgave er således at indgå som et bindeled imellem kunden og de selvstændige vognmænd, som S1 benytter sig af.

X Kommune har desuden givet en beskrivelse af en række ydelser, som S1 tilbyder kunderne ud over formidling af transport ved anvendelse af selvstændige vognmænd. Beskrivelsen skal tjene til at vise, at S1 adskiller sig fra traditionel vognmandsvirksomhed.

X Kommunes påstand.

Principalt påstås, at Y Kommune skal acceptere, at X Kommune er berettiget til at blive inddraget i fordelingen af den kommunale andel af selskabsskat på S1 med 27,62% af kr. 583.000 eller i alt afrundet kr. 161.000.

Subsidiært påstår X Kommune under henvisning til § 12, stk. 1, 2. punktum, i lov om kommunal indkomstskat, at Fordelingsnævnet træffer bestemmelse om, at X Kommune skal være fordelingskommune fra og med skatteåret 1994-95.

Ifølge den nævnte regel kan nævnet træffe bestemmelse om, at en anden kommune, hvortil den pågældende virksomhed må anses for nærmere knyttet, skal forestå fordelingen.

Til støtte for sin subsidiære påstand har X Kommune henvist til, at det er åbenbart, at den pågældende virksomhed er nærmere knyttet til X Kommune end til Y Kommune. Der henvises til, at S1's hovedsæde ligger i X, og at S1 er indregistreret på en adresse, hvor ingen erhvervsmæssig aktivitet foregår.

Der findes erhvervsmæssig aktivitet i Y Kommune - men denne andrager kun ca. 5-5,5% beregnet ud fra omsætningstallene for S1 samlede aktiviteter.

I breve af 4. og 18. maj 1995 har advokat A1 som advokat for X Kommune uddybet den subsidiære påstand.

I brevene argumenteres der for, at S1 i henhold til § 4, stk. 1, nr. 2, i aktieselskabsloven burde være registreret med hjemsted i X og at dette forhold bør føre til, at X Kommune efter kommuneskattelovens § 12 - af nævnet - udpeges som fordelingskommune og dermed den kommune, der har krav på at oppebære selskabsskatterne.

Indlæg fra Y Kommune.

I brev af 8. december 1995 har advokat A2, C, på Y Kommunes vegne fastholdt og udbygget kom-

munens afvisning af X Kommunes krav.

Med hensyn til den principale påstand (spørgsmålet om transportreglen) henvises der til nævnets afgørelse af 3. maj 1993 i sag mellem d og e Kommuner. I den pågældende sag fandt nævnet, at der ikke var fornødent grundlag for at fravige transportreglen for så vidt angik en virksomhed, hvis aktiviteter blot i det væsentlige vedrørte virksomhed i forbindelse med transport af gods på land.

Om det er selskabets egne biler, eller det er "selvstændige vognmænd", der foretager transporten, er uden betydning efter kommuneskatteloven. Det væsentligste er, at selskabets omsætning har baggrund i transport af gods på land.

I øvrigt kan der efter y Kommunes opfattelse sættes et stort spørgsmålstejn ved, om de "selvstændige", der kører for S1 ikke retteligt kan betragtes som lønansatte chauffører i S1. Der henvises i den forbindelse til de forpligtelser, der er pålagt vognmændene i de indgåede samarbejdsaftaler.

Også den subsidiære påstand afvises (påstanden om, at nævnet skal udpege X som fordelingskommune).

Nyt indlæg fra X Kommune.

I brev af 15. januar 1996 er advokat A1 på X Kommunes vegne fremkommet med bemærkninger til advokat A2 ovenfor refererede skrivelse af 8. december 1995.

For så vidt angår forholdet mellem S1 og de vognmænd, selskabet har samarbejdsaftaler med, finder advokat A1, at de pligter, der efter aftalerne påhviler vognmændene, ikke indebærer, at vognmændene ikke i enhver henseende må anses for selvstændige erhvervsdrivende.

Med hensyn til de vanskeligheder, der kan være med at opgøre, hvor en vognmandsvirksomheds indtjening optjenes, gøres gældende, at dette ikke er et problem med en virksomhed som S1. Der henvises til, at S1 ikke kan betragtes som en "rullende" virksomhed (selskabet ejer ikke egne biler), og at

omsætningen kan opsplittes på de enkelte terminaler.

Nævnets bedømmelse af sagen.

Nævnets flertal skal udtale følgende:

1. Den principale påstand.

Nævnet har i en tidligere sag mellem *d* og *e* Kommuner lagt til grund, at en virksomhed falder ind under transportreglen, hvis dens aktiviteter i det væsentligste vedrører virksomhed i forbindelse med transport af gods på land.

Det fremgik af nævnets undersøgelser i sagen, at der ikke i bemærkningerne til lovforslaget fra 1960 var indeholdt noget fortolkningsbidrag til, hvad der nærmere skal forstås ved virksomhed ved transport af personer eller gods på land. Som baggrund for særreglen henvises alene til vanskeligheden ved at anvende hovedreglen på disse erhverv. I den pågældende sag fandt nævnet, at formålet med transportreglen var, at hjemstedskommunen for en transportvirksomhed normalt skulle være fritaget for at foretage en konkret bedømmelse af virksomhedens aktiviteter i andre kommuner.

Omend de foreliggende fortolkningsbidrag således er beskedne, finder nævnets flertal, at den særlige transportregel tilsigter at bidrage til en forenkling af den kommunale skattedeling.

I overensstemmelse hermed finder flertallet det rigtigt at anlægge en vid fortolkning af transportreglen, således at den findes anvendelig, når en virksomhed under en eller anden form i det væsentlige varetager opgaver med transport af gods på land. Flertallet finder ikke, at transportreglen giver nævnet tilstrækkeligt grundlag for en mere konkret vurdering af forskellige organisationsformer og aktivitetssammensætninger. Tværtimod vil en mere differentieret vurdering af transportreglens anvendelsesområde kunne føre til fortolkninger, hvis konsekvenser det vil være vanskeligt at overskue, og som i modstrid med det tilsigtede yderligere kan komplicere skattedelingen.

Alt i alt skønnes det ud fra de foran anførte synspunkter rigtigst, at § 1 omfattes af transportreglen.

2. Den subsidiære påstand.

Hvis Fordelingsnævnet ikke kan tiltræde, at X Kommune er andelsberettiget, anmoder kommunen subsidiært om, at X Kommune udpeges som fordelingskommune i henhold til kommuneskattelovens § 12, stk. 1, 2. punktum, idet X Kommune må anses at være den kommune, som § 1's virksomhed har den tætteste tilknytning til.

I den nævnte bestemmelse siges det, at Fordelingsnævnet kan bestemme, at en anden kommune (end hjemstedskommunen), hvortil den pågældende virksomhed må anses for nærmere knyttet, skal forestå fordelingen.

I brev af 15. januar 1996 har advokat A1 i tilslutning hertil gjort gældende, at bestemmelsen i § 12, stk. 1, 2. punktum, i kommuneskatteloven giver fordelingsnævnet adgang til at udpege en anden fordelingskommune med den virkning, at den nye fordelingskommune bliver eneberettiget til den kommunale andel af selskabsskatten. Han henviser herved til Indenrigsministeriets cirkulære nr. 81 af 31. marts 1962, afsnit I, B, c, pkt. 1, hvoraf blandt andet fremgår, at Indenrigsministeriet i en situation som den i § 12, stk. 1, 2. punktum, i kommuneskatteloven nævnte kan bestemme, at den nærmerestående kommune skal forestå fordelingen, "eventuelt med den virkning, at den pågældende bliver eneberettiget til andelen".

Nævnet har ikke tidligere benyttet den nævnte bestemmelse i § 12, stk. 1, 2. punktum, i kommuneskatteloven, og det må umiddelbart antages, at bestemmelsen kun er tænkt anvendt i ganske særlige situationer, hvor det er påtrængende nødvendigt at kunne skifte fordelingskommune.

Selvom det må medgives, at § 1 synes nærmere tilknyttet X Kommune end Y Kommune (det faktiske hovedsæde i X Kommune, selskabets adresse i Y rent privat) skønner nævnets flertal dog, at der ikke er tilstrækkelig begrundelse for, at nævnet griber ind og ændrer fordelingskommune.

Nævnet har i øvrigt noteret sig, at det fremgår af sagen, jf. brev af 8. december 1995 fra advokat A2, at selskabet i 1995 selv har taget konsekvensen af det nærmere tilhørsforhold til X Kommune og har flyttet det officielle hovedkontor til denne kommune.

Nævnets afgørelse.

Nævnet træffer herefter følgende afgørelse:

Der gives Y Kommune medhold i, at X Kommune ikke er berettiget til andel af den kommunale andel af skatten for skatteåret 1994-95 for S1, da selskabet ikke i kommuneskattelovens forstand drev virksomhed i X Kommune ved skatteårets begyndelse.

Endvidere at der ikke findes tilstrækkeligt grundlag for at bestemme, at X Kommune skal foretage fordelingen.

— 0 —

Der er sendt kopi af dette brev til Y Kommune.

P. N. V.

G. A. Lustrup

/Claus Wilhjelm